

บันทึก

เรื่อง หรือข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้มีหนังสือ ด่วน ที่ กค ๐๓๐๕/๑๐๐๗ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ด้วยบริษัทผู้จัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพซึ่งประกอบด้วยสถาบันการเงินต่าง ๆ และบริษัทประกันชีวิต ได้มีหนังสือขอหารือมายังนายทะเบียนกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในประเด็นต่าง ๆ ว่า ในทางปฏิบัติสามารถกระทำได้หรือไม่ และจะขัดต่อพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐ หรือไม่ สำนักงานเศรษฐกิจการคลังจึงขอหารือในปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐ ดังนี้

๑. เรื่องการจ่ายเงินออกจากกองทุน

มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพ.ศ.๒๕๓๐ กำหนดว่า เมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นซึ่งมิใช่กองทุนเลิกผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน โดยให้จ่ายรวมทั้งหมดครั้งเดียวภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพ ทั้งนี้ ได้มีบทลงโทษผู้จัดการกองทุนที่ไม่ปฏิบัติตามโดยปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท (มาตรา ๓๕)

เนื่องจากสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบันที่คณะกรรมการองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน(ปรส.) ได้ประกาศผลการพิจารณาแผนการแก้ไขฟื้นฟูฐานะกิจการของสถาบันการเงิน ๕๘ แห่ง โดยมีคำสั่งให้สถาบันการเงิน ๔๖ แห่งปิดกิจการเป็นการถาวร เป็นผลให้กองทุนสำรองเลี้ยงชีพหลายกองทุนมีการลงทุนติดอยู่ในรูปบัตรเงินฝากของธนาคารกรุงไทย หรือตั๋วสัญญาใช้เงินของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) ซึ่งปัจจุบันยังไม่ครบกำหนดไถ่ถอน และหากไถ่ถอนก่อนครบกำหนด จะทำให้สมาชิกกองทุนขาดทุนเป็นจำนวนมาก เนื่องจากอัตราขายลดตามราคาหน้าตั๋วตามกฎหมายของธนาคารกรุงไทย รวมทั้งกองทุนมีการลงทุนในหุ้นกู้ซึ่งขาดสภาพคล่อง

ดังนั้น ในสภาวะการณ์ปัจจุบันเมื่อสมาชิกกองทุนลาออก กองทุนสามารถจ่ายเงินสดบางส่วน และหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบัตรเงินฝาก หรือตั๋วสัญญาใช้เงินหรือหุ้นกู้ ตามส่วนที่สมาชิกแต่ละคนจะได้รับ ได้หรือไม่ และขัดต่อพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ หรือไม่ เนื่องจากหากไม่ปฏิบัติเช่นนี้แล้วจะทำให้สมาชิกกองทุนที่สิ้นสมาชิกภาพจากกองทุนหลังสุดจะไม่เหลือเป็นตัวเงินที่จะได้รับแต่จะติดค้างอยู่เพียงตราสารที่ไม่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้

๒. เรื่องการแต่งตั้งผู้สอบบัญชีกองทุน

มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐ กำหนดว่า การชำระบัญชีกองทุนให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด มาใช้บังคับโดยอนุโลม

๓. เรื่องการจ่ายเงินคืนสมาชิกในกรณียกเลิกกองทุน

มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐ กำหนดว่า กองทุนย่อมเลิก เมื่อ

- (๑) นายจ้างเลิกกิจการ
- (๒) ที่ประชุมใหญ่มีมติให้เลิก
- (๓) มีกรณีที่ข้อบังคับของกองทุนกำหนดให้เลิก หรือ
- (๔) รัฐมนตรีสั่งให้เลิกกองทุนตามมาตรา ๒๗

บริษัทผู้จัดการกองทุนขอหาหรือว่า ในกรณีที่เกิดสภาวะเศรษฐกิจถดถอยในปัจจุบันก่อให้เกิดปัญหาทางการเงิน และทำให้บริษัทฯ ขาดสภาพคล่องดังนั้น จึงมีมติที่ประชุมใหญ่ให้ยกเลิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือบางบริษัทที่นายจ้างจำเป็นต้องเลิกกิจการเป็นผลให้กองทุนต้องเลิก โดยในข้อบังคับกองทุนไม่ได้กำหนดเงื่อนไขการจ่ายเงินสมทบและผลประโยชน์ในกรณีกองทุนเลิกไว้บริษัทฯ มีความจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องจัดสรรเงินสมทบและผลประโยชน์ให้กับสมาชิกเต็มจำนวน หรือบริษัทฯ จะจ่ายโดยถือตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อบังคับกองทุนในกรณีที่สมาชิกกองทุนลาออก ซึ่งส่วนใหญ่จะกำหนดการจ่ายเงินสมทบและผลประโยชน์ตามจำนวนปีที่ทำงานแทนก็ได้

ทั้งนี้ สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การกำหนดไว้ในข้อบังคับของกองทุนว่า เมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพ ลูกจ้างจะได้รับเงินสมทบและผลประโยชน์เท่าใดให้ขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่ทำงานนั้นควรใช้บังคับกรณีทั่ว ๆ ไปเช่น กรณีลูกจ้างตาย หรือกรณีกองทุนต้องยกเลิกไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ เห็นสมควรให้ลูกจ้างได้เงินสมทบและผลประโยชน์ทั้งหมด

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังจึงขอหาหรือตั้งที่กล่าวข้างต้น เพื่อสำนักงานเศรษฐกิจการคลังในฐานะนายทะเบียนกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจะได้กำหนดเป็นแนวทางในการปฏิบัติแก่ผู้จัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหาหรือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังโดยได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจการคลังแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ที่ว่า เมื่อสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพลาออกกองทุนสามารถจ่ายเงินสดบางส่วน และหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบัตรเงินฝากหรือตั๋วสัญญาใช้เงิน หรือหุ้นกู้ตามส่วนที่สมาชิกแต่ละคนได้รับอีกส่วนหนึ่งได้หรือไม่ และจะขัดต่อพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐ หรือไม่นั้น เห็นว่า ในประเด็นนี้เป็นเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการในการจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างเมื่อลูกจ้างสิ้นสภาพเพราะเหตุอื่นซึ่งมิใช่กองทุนเลิก ซึ่งมาตรา

๒๓ วรรคหนึ่ง^๑ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐ บัญญัติให้ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน และมาตรา ๙(๘)^๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวก็บัญญัติให้ข้อบังคับของกองทุนอย่างน้อยต้องมีข้อกำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการจ่ายเงินเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพไว้เช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติทั้งสองมีข้อความที่สอดคล้องกัน ดังนั้น ในการจ่ายเงินให้แก่สมาชิกกองทุนที่ลาออกจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน ซึ่งกรณีการจ่ายเงินจะเป็นไปตามข้อบังคับของกองทุนหรือไม่นั้น เป็นเรื่องที่จะต้องไปพิจารณาในส่วนข้อบังคับของแต่ละกองทุนเป็นราย ๆ ไป ทั้งนี้ ข้อบังคับนั้นจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามมาตรา ๒๓^๓ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่ได้บัญญัติไว้ด้วยว่า ให้จ่ายรวมทั้งหมดครั้งเดียวภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพ ดังนั้น นอกจากจะจ่ายตามข้อบังคับแล้ว จึงต้องพิจารณาด้วยว่าการจ่ายเงินสดบางส่วนและหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบำนาญอีกส่วนหนึ่งนั้นเป็นการจ่ายที่ขัดต่อบทบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ กรณีนี้เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒๓ ที่บัญญัติให้การจ่ายเงินนั้นจะต้องจ่ายรวมทั้งหมดครั้งเดียวภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพแล้ว การจ่ายเงินให้แก่สมาชิกกองทุนที่ลาออกโดยจ่ายเงินสดบางส่วนและหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบำนาญอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบำนาญดังกล่าวยังไม่ถึงกำหนดไถ่ถอนหรือไม่สามารถรับการชำระเงินในส่วนนั้นได้ทันที จึงไม่ถือเป็นการจ่ายครั้งเดียว และหากไถ่ถอนก่อนครบกำหนดจะทำให้สมาชิกกองทุนได้รับเงินไม่เต็มจำนวนซึ่งไม่เป็นการจ่ายรวมทั้งหมดอีกเช่นเดียวกัน จึงเป็นการจ่ายเงินที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรา ๒๓ ดังกล่าว ดังนั้น เมื่อการจ่ายเงิน+ให้แก่สมาชิกกองทุนที่ลาออกโดยจ่ายเป็นเงินสดบางส่วนและหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบำนาญอีกส่วนหนึ่งมีลักษณะไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา ๒๓^๔ แล้ว การจ่ายเงินให้แก่สมาชิกกองทุนที่ลาออกในลักษณะดังกล่าว จึงถือว่าเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐

เมื่อพิจารณาได้ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในประเด็นนี้จึงเห็นว่า เมื่อสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพลาออก กองทุนจะจ่ายเงินสดบางส่วนและหลักฐานแสดงการรับสิทธิในบำนาญฝากหรือตัวสัญญาใช้เงิน หรือหุ้นกู้ตามส่วนที่สมาชิกแต่ละคนจะได้รับอีกส่วนหนึ่งไม่ได้ เพราะจะเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ.๒๕๓๐

^๑ มาตรา ๒๓ เมื่อลูกจ้างสิ้นสภาพเพราะเหตุอื่นซึ่งมิใช่กองทุนเล็กผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน โดยให้จ่ายรวมทั้งหมดครั้งเดียวภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันสิ้นสมาชิกภาพ

^๒ มาตรา ๙ ข้อบังคับของกองทุนอย่างน้อยต้องมีรายการ ดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๘) ข้อกำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการจ่ายเงินเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพ หรือเมื่อกองทุนเล็กตามมาตรา ๒๕

๑.ล๑

๑.ล๑

^๓ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

ประเด็นที่สอง ที่ว่า การนำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลมจะหมายความว่า ต้องนำขั้นตอนทุกประการมาใช้หรือไม่ หรือนำมาใช้แต่เพียงบางส่วนเท่าที่เห็นว่าเหมาะสมเท่านั้น และการชำระบัญชีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพต้องแต่งตั้งผู้สอบบัญชีเพื่อรับรองงบดุลเช่นเดียวกับกรณีของบริษัทจำกัดหรือไม่ หรือให้เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการกองทุนฯแต่ละกองทุนเป็นผู้พิจารณา นั้น ในประเด็นเรื่อง การนำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลมหมายความว่า จะต้องนำขั้นตอนทุกประการมาใช้หรือไม่นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗)เห็นว่า การที่มาตรา ๒๙^๔ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพฯบัญญัติให้นำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วน ฯลฯ มาใช้บังคับโดยอนุโลมนั้น มิได้หมายความว่า จะต้องนำมาใช้ทั้งหมดเสมอไป การนำมาใช้โดยอนุโลมจึงย่อมมีหลักเกณฑ์ที่ว่า จะต้องนำมาใช้โดยอาศัยหลักการอย่างเดียวกันและย่อมเป็นไปตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะหรือสภาพของกิจการโดยไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพฯ และต้องมีใช้เรื่องที่พระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้เป็นการเฉพาะแล้วซึ่งจะต้องพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไป ส่วนในประเด็นที่ว่า การชำระบัญชีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพต้องแต่งตั้งผู้สอบบัญชีเพื่อรับรองงบดุลเช่นเดียวกับของบริษัทจำกัดหรือไม่ หรือให้เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการกองทุนฯแต่ละกองทุนเป็นผู้พิจารณา นั้น จะต้องพิจารณาว่าหลักการที่จะต้องมีการแต่งตั้งผู้สอบบัญชีเพื่อรับรองงบดุลนั้น เป็นหลักการที่สำคัญที่จะต้องใช้ในการเลิกกองทุนเช่นเดียวกับกรณีการเลิกบริษัทจำกัดหรือไม่ ซึ่งเรื่องนี้พิจารณาได้จากบทบัญญัติมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง^๖ (๖) แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพฯ ที่บัญญัติให้มีการสอบบัญชีโดยผู้สอบบัญชีทุกปีเพื่อเสนองบดุลพร้อมด้วยรายงานการสอบบัญชีดังกล่าวต่อที่ประชุมใหญ่ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นรอบระยะเวลาบัญชีของกองทุน จากบทบัญญัติดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การแต่งตั้งผู้สอบบัญชีเพื่อรับรองงบดุลถือเป็นเรื่องปกติตามลักษณะของการบริหารกองทุนอยู่แล้ว ในเมื่อมีการเลิกกองทุนและมีการชำระบัญชี การตรวจสอบความถูกต้องในการชำระบัญชีโดยผู้สอบบัญชีจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญซึ่งจะต้องมีการรับรองการชำระบัญชีเป็นหลักฐานโดยผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพด้านนี้โดยตรง ดังนั้น ในประเด็นนี้จึงเห็นว่า จะต้องนำบทบัญญัติที่ให้มีการแต่งตั้งผู้สอบบัญชีเพื่อรับรองงบดุลมาใช้บังคับแก่การชำระบัญชีของกองทุนด้วย

^๔ มาตรา ๒๙ การชำระบัญชีกองทุนให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัดมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในระหว่างการชำระบัญชี ถ้าผู้ชำระบัญชีเห็นสมควรจะจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างบางส่วนก่อนก็ได้ และเมื่อได้ชำระบัญชีแล้ว ให้จ่ายเงินทั้งหมดที่ค้างชำระแก่ลูกจ้างให้เสร็จภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันเสร็จการชำระบัญชี ถ้ามีเงินเหลืออยู่ให้จัดการตามที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน

ค่าใช้จ่ายและค่าตอบแทนในการชำระบัญชี ให้จ่ายจากทรัพย์สินของกองทุน

^๖ มาตรา ๑๙ ผู้จัดการกองทุนต้องจัดให้มีการสอบบัญชีทุกปี และต้องเสนองบดุลพร้อมด้วยรายงานการสอบบัญชีของผู้สอบบัญชีต่อที่ประชุมใหญ่ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นรอบระยะเวลาบัญชีของกองทุน

ประเด็นที่สาม ที่ว่า กรณีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเล็กโดยมีมติที่ประชุมใหญ่ให้เลิกกองทุนหรือกรณีนายจ้างเลิกกิจการซึ่งเป็นผลให้กองทุนต้องเลิก โดยในข้อบังคับกองทุนไม่ได้กำหนดเงื่อนไขการจ่ายเงินสมทบและผลประโยชน์ในกรณีกองทุนเลิกไว้บริษัทผู้จัดการกองทุนมีความจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องจัดสรรเงินสมทบ และผลประโยชน์ให้กับสมาชิกเต็มจำนวน หรือบริษัทจะจ่ายโดยอิงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อบังคับกองทุนในกรณีที่สมาชิกกองทุนลาออกซึ่งส่วนใหญ่จะกำหนดการจ่ายเงินสมทบและผลประโยชน์ตามจำนวนปีที่ทำงานนั้น เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง^๗แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้ว จะเห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าวมีเจตนาที่จะแยกหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ลูกจ้างในกรณีลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นไว้แตกต่างจากเหตุที่กองทุนเลิก เนื่องจากในกรณีที่กองทุนเลิกคณะกรรมการกองทุนจะต้องจัดให้มีการชำระบัญชีกองทุนตามที่มาตรา ๒๕^๘วรรคสอง ได้บัญญัติ ซึ่งในระหว่างการชำระบัญชีมาตรา ๒๕^๙ วรรคสอง^๙ ก็บัญญัติให้มีการจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างบางส่วนก่อนก็ได้ และเมื่อชำระบัญชีแล้วให้จ่ายเงินทั้งหมดที่ค้างชำระแก่ลูกจ้างให้เสร็จภายในเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันเสร็จการชำระบัญชี ส่วนรายละเอียดของหลักเกณฑ์และวิธีการในการจ่ายเงินเมื่อกองทุนเลิกนั้นจะต้องเป็นไปตามข้อบังคับของกองทุนตามที่มาตรา ๙ (๘)^{๑๐} บัญญัติให้ข้อบังคับของกองทุนอย่างน้อยต้องมีรายการข้อกำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการจ่ายเงินเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพหรือเมื่อกองทุนเลิกตามมาตรา ๒๕^{๑๑} ดังนั้น ในกรณีที่ข้อบังคับไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาการจ่ายเงินในกรณีอื่นมาใช้ จึงไม่อาจกระทำได้เพราะเป็นกรณีที่มีความแตกต่างกันดังที่กล่าวแล้ว การจ่ายเงินให้แก่ลูกจ้างในกรณีนี้จึงต้องพิจารณาตามเจตนารมณ์ในการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นสำคัญ ซึ่งเหตุผล^{๑๒}หลักก็เพื่อประสงค์จะให้ป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน จึงถือว่าการที่นายจ้าง

^๗ โปรดดูเชิงอรรถ ๑, ข้างต้น

^๘ มาตรา ๒๕ กองทุนย่อมเลิก เมื่อ

(๑) นายจ้างเลิกกิจการ

(๒) ที่ประชุมใหญ่มีมติให้เลิก

(๓) มีกรณีที่ข้อบังคับของกองทุนกำหนดให้เลิก หรือ

(๔) รัฐมนตรีสั่งให้เลิกกองทุนตามมาตรา ๒๓

ในกรณีที่กองทุนจัดตั้งขึ้นโดยมีนายจ้างมากกว่าหนึ่งราย การที่นายจ้างบางรายเลิกกิจการหรือถอนตัวจากกองทุนไม่เป็นเหตุให้กองทุนต้องเลิกเว้นแต่ข้อบังคับของกองทุนกำหนดให้เลิก

เมื่อมีกรณีตามวรรคสองเกิดขึ้น ให้คณะกรรมการกองทุนแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่นายจ้างบางรายเลิกกิจการหรือถอนตัวและจัดให้มีการชำระบัญชีกองทุนเฉพาะส่วนทรัพย์สินของนายจ้างและลูกจ้างของนายจ้างนั้นตามวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน เมื่อได้ชำระบัญชีแล้วให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันเสร็จการชำระบัญชี

^๙ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๘, ข้างต้น

^{๑๒} เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพโดยความสมัครใจของนายจ้างและลูกจ้าง เพื่อประสงค์จะให้ป็นสวัสดิการแก่

จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนก็เพื่อให้เป็นสวัสดิการแก่ลูกจ้างทั้งหมด และในมาตรา ๑๖^๓ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพก็ได้บัญญัติให้ผู้จัดการกองทุนจัดทำรายงานแสดงยอดเงินสะสม เงินสมทบ พร้อมทั้งผลประโยชน์ที่ลูกจ้างแต่ละคนจะได้รับและแจ้งให้ลูกจ้างดังกล่าวทราบอย่างน้อยปีละสองครั้ง ซึ่งก็ถือว่าเป็นการแจ้งยอดเงินทั้งหมดที่ลูกจ้างควรจะได้รับถ้าเลิกกองทุนในขณะนั้นอันเป็นสิ่งที่แสดงถึงเจตนารมณ์ดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ดังนั้น เมื่อข้อบังคับของกองทุนไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาในการจ่ายเงินสมทบและผลประโยชน์ให้แก่ลูกจ้างไว้ จึงเป็นข้อบังคับที่มีข้อกำหนดไม่ครบถ้วนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙(๘)^๔ บริษัทผู้จัดการกองทุนจึงต้องจัดสรรเงินสมทบและผลประโยชน์ให้แก่ลูกจ้างเต็มจำนวนอันเป็นการให้ประโยชน์แก่ลูกจ้างสูงสุดเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการจัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพโดยคำนึงถึงยอดเงินสะสม เงินสมทบ พร้อมทั้งประโยชน์ที่ลูกจ้างแต่ละคนจะได้รับและแจ้งให้ลูกจ้างทราบตามมาตรา ๑๖^๔

(ลงชื่อ) อักษราทร จุฬารัตน
(นายอักษราทร จุฬารัตน)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๕๕๑

ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน ตลอดจนส่งเสริมการระดมเงินออมภาคเอกชนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศซึ่งในการนี้สมควรวางหลักเกณฑ์การดำเนินการและการจัดการกองทุนเพื่อให้กองทุนสำรองเลี้ยงชีพมั่นคงและเป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๓ มาตรา ๑๖ ให้ผู้จัดการกองทุนจัดทำรายงานแสดงยอดเงินสะสมของลูกจ้าง เงินสมทบของนายจ้าง พร้อมทั้งผลประโยชน์ที่ลูกจ้างแต่ละคนจะได้รับและแจ้งให้ลูกจ้างดังกล่าวทราบอย่างน้อยปีละสองครั้ง

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๓, ข้างต้น